

De Kuijp

Juli 2004

Jaargang 5 nummer 9;

- **Feesten in Loosbroeken Escaren**
- **Bougainville nieuws**
- **Bijna wereldkampioen**
- **Ons huishertje**

Van de redactie

Beste familie, het is weer gelukt een interessante Kuijp van de pers te laten rollen hoewel het niet mee viel. Een nummer hebben we moeten overslaan door de omstandigheden op mijn werk, de liberalisering van de energiemarkt met alle chaotische gevolgen van dien. En allemaal in het

voordeel van de consument. Als iemand iets kan ontdekken in dit regeringsbeleid dat in het voordeel is van een gemiddeld huishouden, wil je mij dan even waarschuwen want daar zou ik dan ook graag even naar kijken, notities maken en foto's van nemen. Dit alles heeft mij behoorlijk overspannen gemaakt en ik heb het licht nog niet gezien. Uiteraard kon ik wel weer rekenen op de prima medewerking van de redactieleden. Buiten onze reikwijdte wordt het wel wat moeilijker. Zo is er over Bougainville en PNG steeds minder te vinden op het internet. Sommige kranten zijn er helemaal vanaf en er wordt erg slecht geformuleerd in de berichtgeving. Vooral Martha heeft daar last van omdat zij die rubriek verzorgt. Ook Charles kijkt af en toe mee en heeft hetzelfde probleem. Mocht iemand Bij het surfen op het net een, voor onze krant, interessante site tegen komen, mail me dan even. Uiteraard proberen we in januari het volgende nummer weer uit te brengen. Zo konden we de geboorte van Yan, waarvan ik tot mijn grote trots tot plaatsvervangend opa benoemd ben, niet eerder in onze krant bekend maken eerst omdat we nog niets wisten bij het verschijnen van het julinummer en daarna omdat het januarinummer werd overgeslagen en daarom hier een extra foto van dit prachtige kind. (Al heb ik voor een extra foto van zo'n prachtig kereltje geen excuus nodig).

Yan viert zijn eerste verjaardag

Oplossingen puzzelpagina

6 Verschillen

1. Zonnetje
2. Heuvel
3. Vogel
4. Golfstok
5. Shuttle
6. Zweetband

Het Dier is een slang

De Sneeuwpop moet weg **C** nemen

Konijn **A** en **F** zijn hetzelfde

De Kuijp

Versijnt twee maal per jaar.
Vijfde jaargang nummer 9.
Abonnement € 4,00 per jaar
Losse nummers zijn niet verkrijgbaar

Inzenden kopij voor de volgende editie
vóór 31 Oktober 2004.

Redactie adres;

Mergen 3, 5451 TA MILL tel. 0485 - 45 34 01. E-mailadres dekuijp@tomaatnet.nl

Aan dit nummer werkten mee;

Jan Kuijpers (hoofdredactie en tekst)
Martha Blokland en Charles Galiart (Internet)
Trudi Kuijpers en Jan-Joris Gommans
(eindredactie).

Rian van de Ven (kinderpagina's)

rian.vandeven@wxs.nl

En natuurlijk de diverse inzenders van kopij

Familieberichten / Mededelingen

Huwelijk / Geboorte

Op 8 maart 2003 werd **Ian Moriai Tom** geboren, zoon van **Marisa Kuijpers** en **Jones Moriai**.
Hun adres is

NSSA
P.O. Box 80
university of PNG N.C.D.
Papua New Guinea
E-mail 20010517@studmail.upng.ac.pg

Op 25 november 2003 werd **Fleur Vissers** geboren. Dochter van **Marjo** en **Mark Vissers**
Hun adres is:

Pottenbakker 76
6596 GB Milsbeek
Tel.0485-542363
E-mail mvissters@wish.nl

Op 27 februari 2004 werd **Anne Kuijpers** geboren. Dochter van **Mariska** en **Udo Kuijpers**
Hun adres was;

De Essen 4
5446 WD Wanroy
Wethouder Lindersstraat 58
5455 GM Wilbertoord
Tel. 0485-451177
E- mail ukuijpers@wish.nl

Hun adres is per 1 april 2004

Voor de uitgebreidere verhuisberichten van **Mieke** en **René** en **Gerda** en **Ton** zie pagina 5.

Op 2 augustus 2003 overleed na een slopende ziekte **Doortje Kuijpers – de Kleijn**, echtgenote, (schoon)moeder en oma van **Bert Kuijpers**, **Trudi** en **Jan-Joris**, **Amber** en **Jesse Gommans**. Wij zullen **Doortje** nooit vergeten en wij wensen een ieder genoeg kracht toe om dit vreselijke verlies te kunnen dragen.
De redactie.

En verder

Jhon van Geenen en **Edwin van Kraaij** promoveerden samen met hun voetbalteam **Estria 1** van de 6de naar de 5de klasse. De redactie feliciteert hen met dit resultaat en wenst hen veel succes voor het volgende seizoen.

Anneke Korthout behaalde de derde plaats op de wereldkampioenschappen voor ligfietsende dames(het verhaal op blz. 7). De redactie feliciteert Anneke met dit geweldige resultaat. Het was Annekes eerste wedstrijd ooit.

Bambi zoent **Gijs van de Ven** proficiat op zijn verjaardag.
Gijs werd al 8 jaar oud

Gerda de Mol is geslaagd voor haar vakdiploma **opticien**. De redactie feliciteert Gerda van harte en wenst haar veel succes bij het uitoefenen van haar vak.

Telefoon; “drrring drrring”, **Jesse** “Hallo met Jesse”. **Opa Gommans** “Hallo Jesse mag ik mamma even hebben”. **Jesse** “Neen, jij hebt oma al”.

Herinneringen aan Doortje Kuijpers- de Kleijn

Woensdag 10 September 2004 had onze veertigste trouwdag moeten zijn, maar helaas is het niet zover gekomen. 2 Augustus 2003 kwam er een eind aan het leven van ons Doortje.

Terugkijkend op de bijna 39 jaren van ons huwelijk hebben we het samen fijn gehad. Toch heeft Doortje ook veel moeten doorstaan. Twaalf keer lag ze in het ziekenhuis, waarvan enkele keren in een slechte toestand, maar nooit heeft ze de moed opgegeven en nooit verloor ze haar humor. Ze was altijd meer bezorgd over hoe het thuis ging, dan over haarzelf. Ook tijdens haar laatste ziekte zat ze meer over andere mensen in, dan over haarzelf.

Ze begon dan ook vol goede moed aan de chemotherapie, waar ze heel erg ziek van werd. Zo ontzettend ziek, dat het voor ons bijna niet om aan te zien was, maar ze gaf de moed niet op. Ze wilde zo graag bij ons blijven, maar de tegenvallers stapelden zich op. Toen de operatie mislukte ging ze toch nog door met de chemotherapie, maar helaas verloor ze de strijd. Machteloos moesten wij toezien hoe haar lichaam steeds meer aftakelde, het was een onmenselijk gevecht.

Doortje is altijd een zorgzame vrouw geweest. Elke dag vroeg ze naar Amber en Jesse. Graag had ze die twee zien opgroeien. Haar laatste woorden waren dan ook "de kiendjes".

Ze heeft altijd erg meegeleefd met andere mensen waar ze op ziekenbezoek ging, om zo hun leven wat aangenamer te maken.

Kaarten deed ze heel graag. We hebben dan ook vaak op zaterdagavond een kaartje gelegd met Nellie en Koos. Ook had ze door de week nog een paar kaartavonden met vriendinnen. Deze wilde ze absoluut niet missen.

Ze ging ook heel graag op vakantie. Het liefst met een gezelschap. Dikwijls was zij de gangmaker. Ja, zij was altijd heel gezellig met uitstapjes en dergelijke. Er gebeurde ook altijd "per ongeluk" iets. Tot heden toe hebben we hier dan ook fijne vrienden aan over gehouden. Voor het ongeluk met die twee honden, ging ze ook regelmatig met buurvrouw en vriendin Bets fietsen en winkelen in Uden of een dagje uit met de bus of boot. Ze maakten er dan altijd een leuke dag van, die dan werd afgesloten met een etentje. Gastvrijheid had ze hoog in het vaandel staan. Iedereen was

welkom en de koffie stond altijd klaar, daarom voelde de mensen zich vaak ook meteen thuis bij haar.

We zullen haar bezorgdheid missen, evenals haar medeleven, gezelligheid en gastvrijheid.

Ja, Doortje was een heel bijzonder mens. Ze is altijd de kern van ons gezin geweest en daarom is het ook zo ontzettend moeilijk om zonder haar door te moeten gaan. Alles wat we deden, deden we ook altijd samen, nu moet het allemaal alleen gebeuren. Daarom vind ik de woorden van Vera, ons petekind, heel toepasselijk: "Niemand staat stil bij het woord samen, maar het is een vreselijk gemis als samen niet meer samen is".

Hoe gaat het nu met ons?

Het gaat met ups en downs. We proberen in ieder geval de draad weer op te pakken.

De vogeltoonstellingen zijn weer achter de rug. Voor de tweede keer ben ik weer Nederlands Kampioen met mijn groenlingen. Een goede prestatie, waar ik dan ook trots op ben. Verder ga ik met onze Jan op zondagmorgen fietsen. We hebben al heel wat kilometers afgelegd. Meestal gaan we ergens op de koffie en gaan we ergens eten. We zijn echter mooi-weer fietsers en het weer zit de laatste tijd niet altijd mee. Ik ben bij het ouderenkoor gegaan in Mill en ik sta op de wachtlijst om een computercursus te volgen voor ouderen. Bijna iedere dag ga ik met Gerrit, Romy, de hond van Trudi, uitlaten. Verder is het fijn om bezoek te krijgen, vooral 's avonds. En dan hebben we nog de kiendjes natuurlijk. Amber is eind september begonnen met school. En ze vindt het geweldig en ze doet het ook fantastisch! Boefje Jesse doet het ook goed. Hij houdt graag iedereen voor het lapje. Van wie zou hij dat toch hebben?

Doortje en ik hadden nog naar Australië gewild om Ian en Maria te bezoeken maar helaas kan dat niet meer. Nu ga ik met mijn Belgische zus Riet. We vertrekken 35 November en keren weer Nederland terug op 10 december.

Ondanks alle ellende was het voor ons wel een heel bijzondere ervaring zoveel hulp, steun en medeleven, op wat voor manier dan ook, te krijgen van de familie. Ook geweldig was de begeleiding door de huisarts. Een ieder deed op zijn manier wat mogelijk was tijdens het ziekbed, overlijden, het verzorgen van de avondwake en uitvaartdienst voor ons mam. Het is niet in woorden uit te drukken hoe fijn dit was voor ons. Zoals ook al in het bidprentje vermeld stond; "lieve mensen, bedankt hiervoor"!

Groetjes Bert,
Trudi, Jan-Joris, Amber en Jesse

Mijn lief

De dood dat is geen kist, geen speech, geen graf,
geen magere Hein, geen vonnis en geen straf.
De dood zijn engelen, die met zachte hand,
mij dragen naar een ver en lieflijk land.
En jou en mij breekt hij niet uit elkaar,
dat nooit mijn lief, ik zal dichterbij je zijn dan ooit.

Ton van der Linden & Gerda de Mol

De bouw vordert gestaag. De ruwbouw is zo goed als klaar. Alle muren zijn gemetseld, de ramen met het glas zijn geplaatst en al het dakwerk is af. Nog wat aftimmer,- en schilderwerkzaamheden en de buitenkant is helemaal af. Binnen proberen we nog voor de bouwvak al het leidingwerk (loodgieter en elektriciens), de smeervloeren en het stucwerk af te hebben. We hopen er rond kerst in te trekken.

Ton van der Linden & Gerda de Mol,
Haagakker 15
5466 NB EERDE,
tel. Gerda 06-52114766
Tel Ton 06-12449119.

René Dobbelsteen & Mieke de Mol

Het heeft uiteindelijk toch wel wat voeten in de aarde gehad om de woning aan Het Geleer 28, waarvan wij op 3 maart j.l. de sleutel hebben ontvangen, om te toveren in ons eigen stekkie. Vooral René heeft daarvoor nogal wat inspanningen geleverd: marmer vloer leggen, zolder aftimmeren, dakkapel uittekenen, keuken plaatsen, tegelwerk, elektriciteit en ga zo maar door. Van Mieke's kant was daar dan natuurlijk de steun, het advies en.... de koffie!
Uiteindelijk zijn we erg tevreden met het resultaat, al is het natuurlijk nog niet helemaal af. Voor de nieuwsgierigen onder de lezers; iedereen is van harte welkom! Laat wel iets weten van tevoren, want we zijn helaas niet altijd thuis.

Tot dan!

Adres: Het Geleer 28
5473 PG Heeswijk-Dinther
Tel: 0413 294420
GSM R: 06 51039015
GSM M: 06 24621829
Mail R: rdobbelsteen@hotmail.com
Mail M: miekedemol@hotmail.com

Meer Meters Met Minder Moeite (M5)

Zoals sommigen misschien weten, hebben we geen auto en zijn dus al jaren fietsforens. Elke dag op en neer van Loon op Zand naar Tilburg op de ATB (ca. 10 km). In oktober 2002 kreeg Anneke een nieuwe baan in Goirle (15 km) en het leek haar wel fijn om daar een iets comfortabeler fiets voor te hebben. Dus... beetje oriënteren bij BEL (de ligfietswinkel in Tilburg) en uiteindelijk via het internet een 2^e hands ligfiets op de kop getikt.

De fiets beviel uitstekend. Er ging een wereld open. Nooit meer last van zadelpijn, schouders, nek of polsen en je gaat nog harder ook.

In de zomer van 2003 gaan we naar Cycle Vision, een groot 2-daags ligfietsfeest met wedstrijden, probeerparcours en vooral veel ligfietsen. Toen ik daar een lage racer had geprobeerd was ik verkocht. Vlak daarna heb ik zelf maar zo'n ligfiets-racemonster aangeschaft. Ook een 2^e handsje via internet en van een klasgenoot van de basisschool. Wat is de wereld toch klein.

Met zo'n ding ben je een stuk aerodynamischer als op een gewone fiets. De energie die je bespaart kun je gebruiken om sneller te gaan of om langer door te fietsen, zonder moe te worden. Een bekend ligfietsmerk heet niet voor niets M5 (Meer Meters Met Minder Moeite).

Ligfietsen zijn er in veel verschillende modellen: hoge fietsen, lage fietsen, bovenstuur of onderstuur, geveerd of niet, superlicht of juist gemaakt voor de betere fietsvakantie of de wekelijkse boodschappen. De juiste fiets kiezen is dus best lastig.

In het verkeer ben je over het algemeen een stuk lager dan de rest. Dit betekent soms dus ook minder zichtbaar. De meeste ligfietsers hebben een spiegel zodat je ook het verkeer achter je in de gaten kunt houden. In het begin reden we met zo'n oranje vlaggetje. Maar op een lage fiets zwiept dat ding alle kanten op bij zijwind en in de bochten. En voor je het weet heb je een medefietsers er mee in het gezicht gezwiept. Verder denken de meeste automobilisten dat je een kindje op een schattig fietsje bent en als dan

ineens blijkt dat je met bijna 40 km/u op ze af komt scheuren, kan dat gevaarlijke situaties opleveren. Dan maar liever zelf goed uitkijken en defensief rijden.

Als je eenmaal met het ligfietsvirus bent besmet krijg je vroeg of laat last van de raarste bijverschijnselen. Met hoge snelheid vlak boven de grond "zweven" heeft namelijk ook een nadeel. Het meest voorkomende euvel heet RIS (Racefietsers-Inhaal-Syndroom). Hieraan herken je het: Je rijdt rustig op je ligfiets een rondje buiten het dorp als er in de verte een wielrenner opdoemt. Bij een echte RIS-aanval kun je je dan toch echt niet meer inhouden: je trapt je het snot voor de ogen om 'm in te halen. Dat lukt meestal wel want zelfs een prof-wielrenner haalt in z'n eentje de 50 km/u maar net. Terwijl je inhaalt zwaai je ontspannen met een blik van: "kijk eens hoe makkelijk dit gaat" en hoopt dat ie niet hoort dat je longen het bijna begeven. Je fietst nog even flink door. Als het zwart wordt voor je ogen neem je de eerste afslag rechts en hoopt dat de wielrenner rechtdoor gaat. Daarna snel naar het dichtstbijzijnde terras om bij een welverdiende chocolademelk met slagroom je hartslag weer enigszins op peil te krijgen.

Verder heb je hier en daar bekijks. Een groot ego is dan ook niet aan te raden. Elke ligfietsers kent wel een beschamend verhaal over een debiele valpartij midden op de plaatselijke markt of tussen de terrassen.

Gelukkig is vallen met een ligfiets een stuk minder gevaarlijk als met een gewone fiets. Ik ben bij wedstrijden al twee keer met 50 km/uur onderuit gegaan in een bocht. Dan zit je plotseling naast je fiets en schuift een meter of 20 door op een bil en een elleboog. Een paar schaafwonden, kapotte broek maar verder niets. (Voetbal is veel gevaarlijker)

De ligfietswinkel bleek een erg leuke ontmoetingsplaats voor ligfietsfanaten in alle kleuren en maten. De eigenaar van de winkel bleek een collega van Anneke te zijn. Dus was ik vaak in de winkel te vinden: babbeltje maken, over de nieuwste modellen heen kwijlen en een beetje aan mijn racer knutselen. Inmiddels werk ik er elke zaterdag als werkplaatshulp: reparaties en nieuwe fietsen afmonteren.

En er was ook nog een B.E.L. raceteam. Wielervedstrijden zijn vaak het toneel van grote pelotons die zich met zijn allen tegelijk met hoge snelheid (bijna) in het ravijn c.q. de dranghekken storten. Niks voor mij. Bij een ligfietswedstrijd zie je van alles. Afgetrainde atleten in supersnelle, volledig gestroomlijnde fietsen samen in een baan met een kalende senior met overgewicht op een ietwat minder flitsende fiets. Tijdens de wedstrijden liggen de snelheden dan ook fors uit elkaar. Onder de 30 bij de langzaamste en boven de 60 bij de snelste renners. In

het deelnemersveld vind je altijd wel iemand van je eigen kaliber en daar ga je dan de strijd mee aan. Er zijn regels over waar je fietst, hoe je inhaalt en dat geeft verder geen problemen. Grote pelotons zie je dan ook niet. En nog belangrijker: Ligfietzers zijn niet gemeen. Het "betere" duw- en trekwerk zoals in de wielersport normaal geworden is, zie je niet onder ligfietzers.

Op 5 en 6 juni jl. was Cycle Vision 2004. Op deze editie werden de wereldkampioenschappen gereden. Ik rij inmiddels regelmatig wedstrijden voor het B.E.L.-team en deed hier uiteraard ook mee. Zelfs Anneke moest eraan geloven. Aan de start vroeg ze zich nog even af waarom in vredesnaam ook alweer. Maar ja, met al dat publiek alsnog weggaan is ook zo wat. Dus toch maar blik op oncindig en als een idioot fietsen tot je sterretjes ziet. En met succes. Op het criterium voor dames veroverde ze een derde plaats. (derde van de wereld !)

Ik reed tijdens de 1-uurs tijdrit een afstand van ruim 44 kilometer. En dan was ik nog maar 10^e van de 90 in onze heat en 60^e van de in totaal 190 deelnemers. De winnaar had trouwens ruim 65 km afgelegd in een uur.

Inmiddels zijn we aan het bijkomen van de spierpijn. En daarna natuurlijk weer trainen voor volgend jaar.....

Voor wie meer wil weten: Kom eens langs om eens zo'n ligfiets te proberen en/of kijk eens op www.ligfiets.net.

Eric Kuijpers en Anneke Korthout

De Kuijper, Jaargang 5, nummer 9, juli 2004

De Pen

(Door Carla Gailiart)

Zoals iedereen wel zal weten ben ik de oudste dochter van Wim en Rie uit Overloon. Ik woon nog steeds in Vught, samen met Cor en Charles. Na de verkoop van de zaak, ben ik taxi chauffeur geworden. Dit is fysiek een best wel zware job, die erg onder gewaardeerd wordt. Ons vervoer bestaat uit ziekenvervoer, schoolkinderen (moeilijk lerend en (bijna) niet op te voeden), gehandicapten (geestelijk en lichamelijk), en natuurlijk niet te vergeten de oudjes en de kroeggangers. Daarnaast ben ik ook nog centraliste, dit is voornamelijk in de avond- en nachturen.

Daarnaast doe ik de boekhouding van het bedrijf van Cor. Cor heeft een technische groothandel gericht op de metaalbedrijven.

De spaarzame vrije tijd die wij hebben, brengen we door op de manege waar ons paard staat, Jabeloe begint in januari aan zijn carrière als sportpaard. We hebben Jabeloe gekocht via Jawel, je raadt het al..... Bert de Mol, en hebben er in het begin heel erg hard aan moeten werken, maar het gaat steeds beter.

In juni 2004 wordt ons huis gesloopt, dus zijn we ook nog op zoek naar iets anders om in te wonen of eigenlijk te slapen, want thuis vindt je ons bijna nooit.

Dit was kort maar krachtig een stukje over Cor en Carla

Misschien hebben we nog ooit tijd om een biografie te schrijven over ons druk bezette bestaan, maar ik denk niet dat dat er ooit van komt

De beste wensen voor iedereen, en tot ooit.

Cor en Carla

p.s. het adres van Jabeloe is "manege De Vughtse Hoeve" Mocht er interesse zijn voor sponsoring of gewoon belangstelling

Carla's liefde voor paarden stamt nog uit haar jeugd als indiaan zoals te zien op de foto samen met haar broer Charles. (toevoeging redactie)

Keep in touch with the Dutch.

(Door Jan Kuijpers)

Van Henny hoorden we niet vaak iets maar we weten dat hij het erg druk heeft. In een brief aan Mieke en Gerda schrijft hij dat hij 5 maanden niet naar de stad is geweest door de drukte. Hij werkt van s'morgens 5 tot s'avonds 18.00 uur. Hij heeft een cacaoplantage met 1300 bomen die continu zorg behoeven om een goede oogst te krijgen. Ook heeft hij nu bomen geplant voor timmerhout. Vlak bij huis heeft hij vanilla geplant. De bonen brengen 500 tot 800 kina per kilogram op. Verder is hij begonnen rijst te verbouwen. De kippen zijn geslacht en gegeten, omdat ze toch geen eieren produceerden. De winkel is gesloten. Thuis produceert hij kokosolie voor de verlichting en wat over is wordt verkocht.

Met de dochters Mieke en Gerda gaat het prima. Mieke leert van Colleen al schrijven, ze kent het hele alfabet al. Ook de cijfers kan ze al schrijven, schrijft Henny. Komend jaar (dat is nu red.), gaat ze naar school Mieke's belangrijkste levensdoel is Holland te bezoeken. Gerda vindt het leuk om mensen te imiteren. Omdat Henny toch naar de stad moest om zijn copra te verkopen schreef hij even een brief aan de zusjes de Mol. Van Marisa hoorde ik dat er een derde dochter is geboren die de naam Rian heeft gekregen. We wensen Henny en Colleen veel geluk met hun derde kindje.

Van Marius hebben we helemaal niets gehoord. Maar ook hij zal erg druk zijn met zijn plantage. Van Lambert hebben we een paar foto's die Marisa nam van hem, de kinderen en het afgebouwde huis.

Lambert en Josephine

Annemarie

Lambert's huis is inmiddels voltooid.

Marisa is nu heel gemakkelijk bereikbaar omdat ze weer terug is gegaan naar de universiteit in Port Moresby om haar studie af te maken. Ook Jones is weer begonnen aan zijn studie. Marisa is al bereikbaar via E.mail omdat oa.informatica studeert. (20010517@studmail.upng.ac.pg) Binnenkort zullen ook Jones en Josephine, die nu ook op de universiteit zit, per e-mail bereikbaar zijn. Er zijn wat problemen met het computerlab maar binnenkort zullen ook zij ook een eigen e-mailadres hebben. Jones zit in zijn laatste jaar economie.

Op dit moment (juni) is Marisa even terug naar Bougainville om hun zoontje Yan te bezoeken tijdens de vakantie. Yan woont nu zo lang bij de ouders van Jones. Opa Michael bouwde een prachtige auto voor Yan. Marisa en Jones stuurden een flinke stapel prachtige foto's van de familie. Waarvan hiernaast enkelen afgedrukt. Als je ze allemaal wilt zien, ben je altijd welkom.

Trots ben ik te mogen vermelden dat ook Josephine is aangenomen op de universiteit. Ze doet nu een algemeen oriënterend jaar en denkt daarna medicijnen te gaan studeren. Met Margareth, haar vriendin op bisschop Wade's High, had Josey afgesproken elkaar weer te ontmoeten op de uni. En dat is gelukt. Mangu heet de kamergetote van

Josey. Ze kunnen het prima samen vinden. Ze hebben een grote vriendengroep. De redactie feliciteert Josephine met dit succes en wenst de hele groep een plezierige, spannende en succesvolle studietijd toe.

Yan op de arm van Opa Michael Tom en in gezelschap van Oma Magdalin en neefje Tom Tom.

Neeffe Tom is dezelfde dag jarig als Yan. Tom werd 4 jaar en Yan werd 1 jaar. Dus 2 taarten.

Yan maakt kennis met zijn verjaardagscadeautje uit Holland

Rechts; Yan in de racewagen die opa Michael bouwde voor de kinderen.

De trotse ouders Marisa en Jones met zoonje Yan

Tante Josephine is op bezoek

Bougainville op internet

September 2003

Japan steunt Bougainvilles inspanningen

De regering van Japan heeft het hulpprogramma geïntensiveerd om volledig deel te nemen aan de wederopbouw van Bougainville. Een aantal projecten, bedoeld om de noden te lenigen in diverse sectoren in de provincie hebben bij de toekenning van hulpfondsen voorrang gekregen van de Japanse ambassade, met name op het gebied van Achterstand en beveiligingsprojecten.

Verlangen naar vrijheid

Er is een groeiende aarzeling waar te nemen bij de bevolking van centraal Bougainville's "No-Go-Zone" om zich in vrijheid aan te sluiten bij het bougainville vredesproces. Inter- Gouvernementeel minister Sir Peter Barter zei dit gisteren toen hij een ministeriele verklaring presenteerde over vrede, beleid en ontwikkeling in Bougainville volgend op de verificatie van het ontwapeningsprogramma. Sir Peter vertelde de regering dat de eerste aanwijzing hiervoor was de manier waarop Mekamui Defence Force, een bedrijf, niet alleen publieke waakzaamheid promootte over praktische ontwapening maar ook veel wapens had ingezameld van dorpingen in en rond Panguna. Helaas kon dit door de UNOMB (United Nations Observer Mission on Bougainville) niet formeel geverifieerd worden zolang er sprake is van wegafzettingen bij Morgan Junction en de "No-Go-Zone" nog steeds bestaat, zei Sir Peter, een rapport aanhalend van UNOMB teamleider Noel Sinclair. Sir Peter zei, "De bevolking in de No-Go-Zone vertoont een zekere onrust en er lijkt een groeiende ontevredenheid te bestaan over de status-quo gepaard gaande met een bijbehorend verlangen naar verandering. "Toen ik eerder deze week in Arawa was werd mij een petitie getoond, ondertekend door commandanten, chiefs en leden van de bevolking van dorpen uit de omgeving van Panguna die bevestigde wat ambassadeur Sinclair zei", Zei hij. "De petitie zegt dat de No-go-zone de bevolking niet helpt maar de mensen in het gebied juist onthoud van goede diensten, hulp en medische zorg. Zij dient de bewoners niet maar schaadt de bewoners. De petitie roept op tot verwijdering van de wegafzetting bij Morgan Junction en opheffing van de No-Go-Zone, vrij verkeer toe te staan; Ondersteuning van het vredesproces; en actieve participatie in het ontwapeningsproces".

December 2003

UN beslissing op komst

De regering van Papua New Guinea en de bevolking van Bougainville zouden vandaag op de hoogte moeten zijn van de beslissing over het al dan niet verlengen van het verblijf van de Verenigde Naties op het eiland. United Nations Observer Mission on Bougainville (UNOMB) zeggeman Noel Sinclair vertelde de Post Courier gisteren dat hij wacht op de eindbeslissing van de Veiligheidsraad in New York welke hij vandaag verwacht. Hij was hoopvol dat de beslissing goed ontvangen wordt en zei dat de beslissing om de missie op Bougainville al dan niet te verlengen geheel aan de veiligheidsraad is. Mr. Sinclair zei blij te zijn dat de regering van PNG vertrouwen heeft en positief oordeelt over het optreden van de VN op Bougainville en het land. Verder kon hij niets zeggen over het onderwerp

maar hij verzekerde dat er een rapport wordt uitgegeven zodra de VN de officiële verklaring over het onderwerp heeft vrijgegeven. "Ik ben erg blij dat de nationale regering vindt dat de Verenigde Naties heel goed gepresteerd hebben" Zei Mr. Sinclair. "Met alle plezier blijf ik nog maar zoals ik al zei, of we blijven of niet, we wachten tot de veiligheidsraad een beslissing neemt binnen komende 24 uur". De nationale regering heeft gevraagd om verlenging van het verblijf evenals de Bougainville leiders die hetzelfde vroegen. De UNOMB heeft een leidende rol in het ontwapeningsprogramma en heeft ook een sleutelrol gespeeld in het vredesproces.

Buka naar fase drie

Buka is het derde Bougainville district geworden dat gaat ontwapenen als onderdeel van fase drie van het ontwapeningsprogramma. Woensdag jongstleden werden, als een sprekend gebaar, onder het oog van de bevolking van Buka en Bougainville 69 stuks, zwaar geschut vernietigd en in zee gedumpt. Dit werd gedaan om respect te tonen voor de gezamenlijke resolutie, vorige maand in Nissan overeengekomen, om Bougainville wapenvrij te maken alvorens de nieuwe autonome Bougainville regering te vormen.

De wapenvernietiging in Buka door de Buka-verzetstroepen is het vervolg op de gezamenlijke wapenvernietiging door de Bougainville Revolutionary Army (BRA) en de Bougainville Resistance Force (BRF) in Torokina, waar 86 zware wapens werden vernietigd. In zijn speech, ter gelegenheid van deze ceremonie, zei Noel Sinclair, de ambassadeur van de VN in Bougainville erg blij te zijn het succes van het ontwapeningsprogramma. "Er is blijheid vanwege de vrede omdat dit het jaar op een opmerkelijke manier beëindigd", zei Mr. Sinclair. Hij zei dat het Bougainville vredesproces zichzelf succesvol bewijst in een tijd waarin zoveel andere vredesprocessen in de wereld mislukken. De voorzitter van de BRF, Hilary Masiria: "De beslissing de wapens te vernietigen was geen gemakkelijke". Mr. Masiria zei dat de beslissing om de wapens te vernietigen is gestoeld op de noodzaak voor eensgezindheid onder de bevolking en het ontstaan van vooruitgang. "Bougainville moet wapenvrij en helemaal vrij zijn om vooruitgang een kans te geven en voor ons om gezamenlijk te werken naar een autonome regering", zei hij. Mr. Masiria droeg de bevolking op de wapenvernietiging te waarderen omdat dit het vertrouwen van de ex-opstandelingen aantoonde. Hij riep de bevolking op het ontwapeningsprogramma te steunen zodat Bougainville zich kan ontwikkelen en vooruit kan.

PNG wordt met Afrikaans probleem geconfronteerd

Papua New Guinea kan veel van Afrika leren over de aanpak van de HIV/AIDS epidemie, inclusief het opzetten van thuiszorg voor HIV/AIDS patiënten. Sharon Walker en David Passirem adviseurs begeleiding en zorg van Nationale AIDS Raad, zeiden dat sommige van die lessen geïntroduceerd gaan worden als de raad haar focus overschakelt van bewustwording, naar thuiszorgprogramma's. Zij behoorden tot een groep van negen die vorige maand een werkbezoek brachten aan HIV/AIDS programma's in Zuid Afrika, Zambia, Kenya en Uganda

Drie groepsleden keerden na Uganda terug naar PNG terwijl Ms. Walker en Mr. Passirem met vier andere Papua New Guineërs door reisden naar Senegal, west Afrika, om een internationale conferentie bij te wonen over thuiszorg. Zij keerden vorige week terug. Ms. Walker zei dat Afrikaanse landen vergelijkbare problemen hebben als PNG, inclusief grote aantallen mannen die naar de stad trekken om werk te zoeken. Veel van hen keerden terug naar hun dorp met HIV en geven het door aan hun vrouwen. De sloppenwijken in Afrika hebben dezelfde problemen als de migranten-nederzettingen in PNG. De sloppenbewoners zijn arm en zijn jaren geleden naar de stad getrokken. Vandaag kent men ook in de dorpen de impact van HIV/AIDS omdat men gezien heeft wat de ziekte aanricht. In een dorp in Zambia was geen man te vinden. In een ander dorp waren 50 ouderloze kinderen. Traditioneel werden die kinderen opgevangen door hun familieleden maar nu zijn er te veel dus werd er een commissie gevormd om voor ze te zorgen. Het eerste HIV/AIDS geval in Zambia werd in 1984 gerapporteerd en in 2000 was een op de vijf mensen geïnfecteerd.

Bougainville ondernemingen bedrogen voor 4 miljoen Kina

Ondernemers in Bougainville hebben protest aangetekend naar aanleiding van de verdeling van de 4 miljoen Kina, vorige maand door de Nationale regering vrij gemaakt om hun schulden te betalen. De nationale regering gaf te verstaan dat de kwestie niet meer in haar macht is. Ze zei ook dat de verantwoordelijkheid nu in handen is van de Bougainville administratie omdat zij zeggenschap had in de goedkeuring van de fondsen. Dit stamt van een telefonische vraag door de voorzitter van de Bougainville Hospitality en de Bougainville Business Association, Thomas Rabanz, aan de nationale regering, de Bougainville administratie en de provinciale afdeling financiën om een onmiddellijke uitleg waarom de meerderheid van de ondernemers inclusief de kernlijst niet uitbetaald zijn. De staatssecretaris is over zee met vakantie en van de andere leiders kon niemand dit verklaren. Het nationale uitvoerend bureau maakte twee maanden geleden 4 miljoen Kina vrij. Geld dat ze hen schuldig zijn voor bewezen diensten tijdens de crisis. Een lijst met meer dan 100 ondernemers en particulieren was overgedragen aan de NEC om het geld beschikbaar te stellen. Vorige maand stelde de regering, onder leiding van de minister voor intergouvernementele relaties Sir Peter Barter, het geld ter beschikking van de provinciale overheid voor distributie. Dit pas na het dreigement van de ondernemers het provinciale kantoor van financiën te zullen sluiten. Sir Peter zei dat de zaak nu buiten zijn bereik is. Hij zei ook dat zij hun deel hadden gedaan en de zaak nu op het provinciaal kantoor van financiën ligt. "Ik ben lang niet tevreden met de lijst uitbetaalden omdat de meerderheid van mijn kerngroep niet op de definitieve door NEC goedgekeurde lijst stond. Ik spreek namens hen die ontbreken op de lijst voor distributie. Waarom stonden zij op de NEC lijst en hebben ze nooit hun betaling ontvangen? Als er niet onmiddellijk maatregelen worden getroffen ten einde dit te onderzoeken, weet de provinciale overheid bij deze dat zij voor de rechtbank wordt gedaagd", zei Dhr. Rabanz.

HET ZAL JE MAAR GEBEUREN.

Geboren worden is erg vermoeiend

Je bent 71 en moet dan weer op uur en tijd thuis zijn, want je moet nog voeden. Nou mij is dat gebeurt. Vorige week donderdag was er iets loos bij de herten in de wei en even later zagen we dat er eentje aan het kalveren was. Ze was al enkele uren bezig, ik had al vaak de verrekijker gepakt, maar het schoot niet echt op. Camiel was ook al buiten met de verrekijker, die wilde het ook wel eens zien, maar er kwam geen hertenkalf. Om een uur of acht kon ik een pootje zien en z'n kopje, dat ging dus niet goed. Daar moest iemand bijkomen. Gebeld naar v d Cruijssen in Mill, die was niet thuis, van hem kreeg ik het telefoonnummer van v d Pasch in Handel. Die is gekomen heeft de moeder verdoofd en het kalf eraf gehaald. Toen was het probleem dat de moeder hem niet meer accepteerde en hij (ja het is een hij) met de fles groot gebracht moest worden. En dan ben je ineens kunstmoeder. De eerst paar dagen was het heel werk maar nou hij de fles kent is het kei leuk. Hij wordt net als een hondje uitgelaten, de eerste paar dagen aan het lijntje maar nou loopt hij gewoon los mee naar buiten, loopt me overal na, speelt om me heen en laat z'n hokje droog. Leuk toch. Het moeilijkste zal zijn als hij straks weg moet, als het een zij (een hinde) was geweest hadden we mooi een heel tam hert gehad.

Groetjes Nel en Koos Baltussen

Nel voedt haar Bambi

Feest op de "Hanenbergse Hoeve"!!

Het is alweer een hele tijd geleden. Maar de herinneringen liggen nog vers in het geheugen. Het was 10 augustus toen in huize De Mol om 07.30 uur de wekker ging. Gezellig samen ontbijten voordat iedereen zich klaar gaat maken voor deze feestdag. Met een strak badkamersche-ma voor de meiden en de beide schoonzoons lukt het iedereen om op tijd klaar te zijn. Buiten wordt al een verrassing voorbereid voor het bruidspaar dus de gordijnen worden gesloten. Bert is natuurlijk als eerste klaar. En omdat deze hééélemaal niet zenuwachtig is, raadt hij ongeveer om de tien minuten naar de verrassing. Maar tevergeefs, de kinderen laten niets los. Nog even de corsages opspelden en dan staan we allen klaar voor vertrek.

09.45 uur Eindelijk mogen Bert en Josephien naar buiten. De koets met twee prachtige zwarte Friezen, en twee ruiters staan klaar. De verrassing is geslaagd!!!!

Na een rondrit door Loosbroek komt het zilveren bruidspaar bij de kerk aan. Na een H. Mis met een persoonlijk tintje gaan we terug naar de "Hanenbergse Hoeve" voor koffie met een snee krenten- of suikerbrood.

Bert en Josephien genieten samen een heerlijke lunch met de broers en zussen. En om 14.00 uur meldt de rest van de genodigden zich, om het gezelschap compleet te maken. Zo ongeveer 180 personen, ooms, tantes, neven, nichten, kennissen, vrienden en de buurt passen zo goed als in de feesttent. Maar omdat het een goeie 30 graden was, werd er buiten de tent net zoveel gefeest als binnen. Er volgen een aantal levenslopen van familie De Mol en familie Kuijpers en al gauw meldt de band zich. Ze geven een extra sfeertje aan het feest en ook van de dansvloer wordt gebruik gemaakt. Mieke,

René, Gerda, Ton, en de vrienden Wendy en Robin maken zich klaar voor hun voordracht.

Op een lollige manier geven zij familie en vrienden uitleg over het bruidspaar en hun gewoonten. Iedereen heeft ervan genoten en er was regelmatig een schaterlach te horen. Zeker toen er een officiële (paarden)keuring werd uitgevoerd. Gelukkig zijn ze allebei met een ster bekroond vanwege het mooie nageslacht.

De band neemt het weer over en de frietwagen met buffet werd geopend. Alle 180 hebben werkelijk gesmuld van de kroketten, de frikadellen en de hamburgers. Als daadwerkelijke klap op de vuurpijl kwam er een ijscokar de tent ingereden. En met zo'n zonnig weer smult jong en oud van dit heerlijke toetje. Na het eten waren sommige familieleden in de stemming geraakt om een voordrachtje uit de oude doos te doen. Iedereen had goed naar zijn zin.

De biertap heeft vanaf twee uur open gestaan tot dat er geen druppel meer kwam. Gelukkig was iedereen voldaan. Een enkele verdwaalde buurman, of buurvrouw hebben we nog naar huis gebracht. Een ander zocht nog even naar zijn fiets, maar om 01.00 uur was dan echt de laatste feestganger vertrokken. Bert lag toen al lekker te snurken en Josephien sloot als allerlaatste de deuren. De rust was wedergekeerd.

Bij deze willen wij iedereen bedanken die van deze feestdag een ONVERGETELIJKE heeft gemaakt. Dankjewel.

Groetjes

Bert & Josephien

Mieke & René

Gerda & Ton

Een verlaat feestje kan ook leuk zijn.

Zoals iedereen wel weet kon het feest niet doorgaan toen wij 40 jaar getrouwd waren. Koos was nog in het ziekenhuis. De kinderen hadden in het C.W.Z. geregeld dat er 's morgens een dienst was, mede tot intentie van ons uit dankbaarheid. Tot onze verrassing waren ze allemaal aanwezig. Na de dienst was een gedeelte van het buitenhof gereserveerd waar we een paar uur gezellig met z'n allen konden zitten. We hebben daar koffie met gebak gehad en een glaasje kunnen drinken. Ook werden we verrast met 40 rode rozen van kinderen en kleinkinderen. Oom Max en tante Joke kwamen nog langs met een bloemetje namens de familie, alweer een verrassing. Fijn dat jullie er toch aan gedacht hadden. Om 14.00 uur was het weer hoog tijd voor Koos om maar bed te gaan.

Het echte feest hebben we mogen vieren op 16 april, de verjaardag van Koos. We zijn begonnen met een Eucharistieviering in de kerk van Escharen, het feest is voortgezet bij "Het Dorstige Hert". Het is een grandioos feest geworden met alles erop en eraan. Heel veel mensen kwamen om ons te feliciteren, volksdansen door 2 groepen waarvan ik lid ben. De kleinkinderen hadden een klompdans ingestudeerd.

Een ander mooi moment was toen Jan het cadeau namens mijn broers en zussen aanbood. Het was een CD waarop onze huwelijksmis en stukjes van de avond stonden. De originele band was gevonden tussen de spullen van ons Mieke, helemaal schoongemaakt en overgezet op CD. We hebben deze band ooit op cassette gehad maar die heeft ons Rian toen ze 3 jaar oud was kapot gemaakt. Onze kinderen hadden ook nog een leuk stukje. Ze deden "Get the Picture" omdat wij dit altijd kijken. We hebben lekker gegeten en gedronken. Er was een geweldig gezellige sfeer en wij hebben er erg van genoten. Het kon niet beter.

De bedoeling was om 22.00 uur te stoppen maar ik denk dat het bijna 23.30 uur was voordat de laatste gasten weg waren.

Zoals we gehoord hebben was iedereen erg voldaan en hebben ze allemaal genoten.

Wij willen nogmaals iedereen bedanken voor de aanwezigheid en gezelligheid want zonder jullie was het niet zo'n knal feest geworden.

Nel en Koos Baltussen

Baby Yan,

Hallo iedereen daar, mijn naam is Yan, het eerste kind van Marissa & Jones. Ik ben een hele gezonde en gelukkige baby. Op 8 maart 2003 ben ik op ter wereld gebracht. Ik ben degene die s'morgens vroeg wakker is en dan zingend mijn vader en moeder wakker maak. Ik vind het leuk om in de spiegel te kijken en naar mijn spiegelbeeld te lachen. Het is jammer dat jullie zover weg wonen anders konden we samen plezier maken. Ik ben net begonnen met het eten van gemixt voedsel en hoop sterker te worden en rond te kunnen rennen. Groetjes en ik zie jullie als ik jullie zie.

FLEUR

Hallo, mijn naam is Fleur, met l, e, u, r. Sinds 25 november 2003 maak ik deel uit van jullie familie. Ik had niet gedacht dat ik zo snel de publiciteit zou halen. Mijn pas getrouwde ouders, Marjo en Mark Vissers, zijn erg blij met mij en dit is geheel wederzijds. Ik ben een kleine slanke dame, woog bij mijn geboorte ruim 3100 gram en ben inmiddels op weg naar de 5000 gram. Ik kan al van alles, zoals eten, slapen, huilen en poepen. En niet te vergeten, ik lach me een hoedje met die ouders van me.

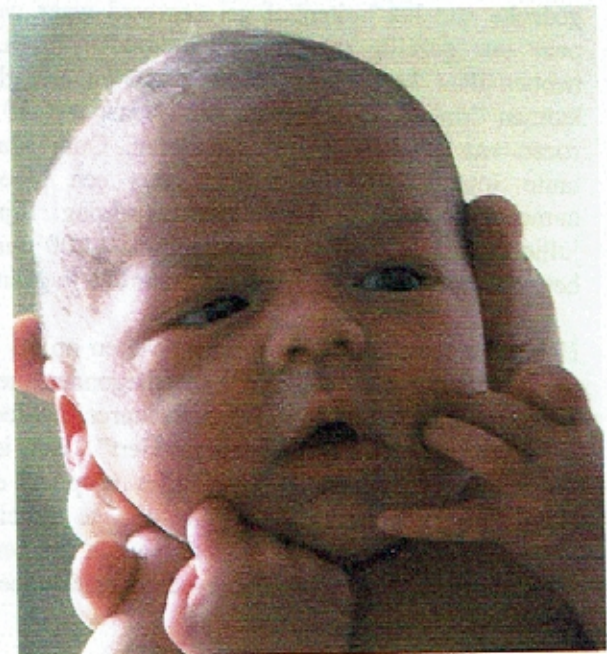
Op bijgaande foto kun je vast een indruk van mij krijgen. Mocht je meer van me willen zien, dan moet je maar een afspraak met mijn ouders maken. Zij beheren mijn agenda.

Groetjes, Fleur Vissers.

Anne

Vrijdag 27 februari 2004 is "ons Anne" geboren. Anne woog 2650 gram waardoor ze een nachtje in het ziekenhuis heeft moeten slapen, samen met haar moeder. Zaterdag om 11.45 uur is Anne thuis gekomen en sindsdien eet, slaapt, plast en poept ze dat het een lieve lust is. Daar Anne in 2 weken tijd weinig gegroeid was in haar moeders buik werd afgelopen woensdag besloten om de bevalling donderdag 26 februari in te leiden. We moesten ons om 7.30 uur 's morgens melden in het Maasziekenhuis en werden naar een verloskamer gebracht. Daar werd eerst een CTG gemaakt om te kijken hoe Anne het maakte in Mariska's buik. Ondertussen werden al allerlei attributen klaar gelegd voor als de arts zou komen om de bevalling in te gaan leiden. De arts kwam ook vrij snel maar bracht ons de mededeling dat we weer naar huis mochten omdat er een spoedgeval tussendoor was gekomen waardoor er geen verantwoorde zorg meer kon worden geleverd. Van de ene kant balen; we gingen er natuurlijk vanuit pas weer naar huis te gaan als Mariska bevallen was. Van de andere kant was het natuurlijk prettig dat niemand enig risico wilde lopen met onze nieuwe aanwinst. Er werd nog een CTG gemaakt om te kijken of Mariska verantwoord naar huis kon en zo meldde we ons vrijdag de 27ste weer om 7.30 uur in het ziekenhuis. Nu waren er verder geen andere "zwangere onruststokers" en kon de hele kraamafdeling zich helemaal op ons richten. Om 8.45 werd de bevalling ingeleid en 5 uur en 3 kwartier later hadden we een gezonde dochter. Anne werd om 14.30 uur "gelanceerd". De arts had niet verwacht dat het zo snel zou gaan en kon Anne nog net van het bed "afrapen". Uiteraard willen wij als trotse gezinsleden een foto niet onthouden, waarbij gezegd moet worden dat ze in het echt altijd nog mooier is. Groetjes, Anne, Sven, Mariska en Udo Kuijpers

Engeland

(door Huub van de Ven)

Zoals jullie denk ik wel gehoord hebben ben ik naar Engeland geweest. We zijn heen en terug gegaan met een hele bus opgewonden voetballers. Druk pratend namen we afscheid van onze pappies en mammies. Toen we eenmaal al in België zaten werd het eten gepakt. De hele bus was vol met snoep, koek, drinken en andere lekkernijen. Toen dachten wij (Thomas, Martijn, Niels, ik, Nick Heinen en Chiel): "Nou gaan wij ook maar beginnen met eten". Dus iedereen pakte het snoep en lekkernijen uit zijn tas. Toen we vol zaten gingen we eens kijken hoe het er in de rest van de bus aan toe ging en we gingen maar eens om een filmpje vragen. Na een lange reclame kregen we dan eindelijk de film "Austin Powers" waar we ook weer uren over hebben dubbel gelegen. Na de film was het weer tijd voor een snack, niet lang daarna kwam er even een pauze waarbij we konden plassen en onze benen strekken. Toen dat voorbij was gingen we de bus weer in en waren we inmiddels al in Engeland. En toen moesten we weer even wachten want we moesten kijken welke boot we moesten hebben. Toen we lang genoeg hadden gewacht mochten we er op (nadat we natuurlijk wat zakgeld hadden gekregen). Zo gingen we in groepjes door de boot dwalen met ons fototoestel uiteraard. Toen we de boel hadden verkend en de spelletjeshallen hadden gevonden wisten we waar we ons geld aan moesten besteden. We gingen op weg naar de speelhal. Jammer genoeg snapte niemand welke en hoeveel muntjes ze erin moesten doen (we kregen ons zakgeld in ponden), dus verspilden we ons geld, wat niet zo leuk was. Toen we inmiddels heel erg boos waren op de spelletjes automaten (omdat ze ons geld niet uitspuugden) gingen we weer terug naar de bus. Toen we van de boot af kwamen was het inmiddels al donker geworden, iedereen was moe toen er om werd geroepen dat we er bijna waren. Daar werd iedereen wakker van en ging voor de gein een huis uitzoeken waar ze zouden gaan logeren. Nu werd het echt spannend, we waren aangekomen. Alleen stonden er geen gezinnen om ons op te halen, de koffers werden daar bij de bus gelaten en we gingen een café binnen om DAAR onze gast gezinnen te zien. En zo werden we verder gebracht naar ons gastgezin. Nu we elkaar ontmoet hadden en voorgesteld waren gingen we naar onze kamer en je wilt het niet geloven maar we hadden "EEN BREEDBÉELD TV OP ONZE KAMER!!!! oh en nog een dvd spelletje!! Toen we binnen kwamen werd ons meteen uitgelegd hoe de dvd speler werkte en zo lagen wij pas om 12 uur met een dvd in ons bed en een zakje chips. Toen we die dag daarop wakker werden moesten we een klein toernooitje voetballen. In dat toernooitje waren we eerste geworden en de avond daarop gingen we bowlen daarmee kon je ook prijzen winnen. Na die avond waren ik en Thomas helemaal op en gingen we slapen met de film "Finding Nemo". De volgende dag kregen we weer allemaal vet eten voor geschoteld (o.a. veel chocolade) De dag daarop gingen we een beetje shoppen. We hebben van alles en nog wat gekocht.

We waren in de raarste shops geweest en ook nog een fopshop met dingen waar je je flink mee kon amuseren bijv. een afgehakte hand die op batterijen werkten en nog veel meer andere dingen. Toen we daarmee klaar waren was het al weer bedtijd. Maar voordat we naar bed gingen, gingen we nog eerst even playstationen (of hoe je dat ook schrijft) en moesten we al weer naar de bus om vervolgens weer naar huis te gaan. In de bus was het een groot kabaal en een paar min later zaten we weer op de boot. Toen we daar

vanaf waren duurde het niet lang voordat we thuis waren. Aan het einde van de busrit kreeg iedereen een bal. Alleen ik was de degene die als laatste weg was omdat mama en papa te laat waren. Dat vond ik niet echt leuk omdat ik ze heel erg had gemist, en een paar min later was ik al weer thuis.

Ik vond het leuk om een keer voor de verandering in een ander gezin te zijn. Ik had er wel moeite mee om in het Engels te praten maar het was misschien wel goed voor mijn ontwikkeling. Het gezin was erg gezellig en heel gastvrij. Ze hadden ook een bedankbriefje meegegeven voor mijn ouders waar in stond dat ik me goed gedragen had.

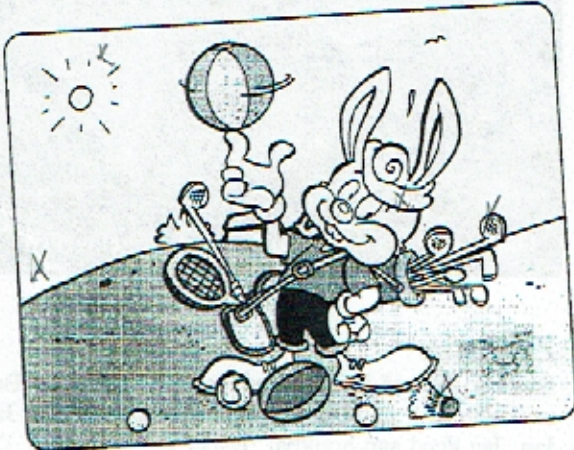
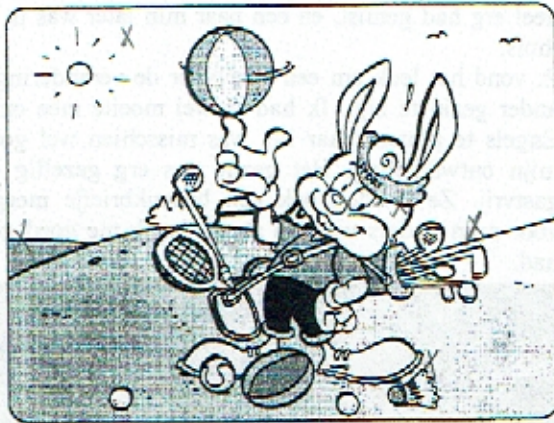
Thom en z'n vader. Bij hun heb ik gelogeed

Zeilkamp

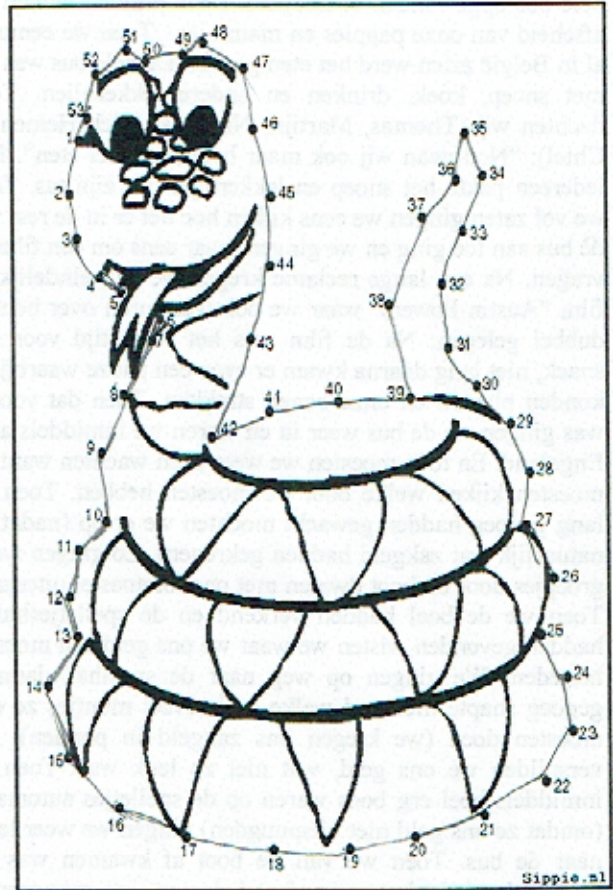
Ik weet niet of jullie weten dat wij (Huub en Bram) op zeilkamp zijn geweest. Onze instructeurs waren Jasper en Jan. Jan deed aan honkbal, Jasper aan basketbal. Dat vond ik wel leuk. We leerde knopen leggen, overstag gaan, de windrichtingen en hoe je de zeilen moet zetten als je gaat varen. Maandag moesten wij een rondje om de plas lopen. Daar had de groep, die soepstengel hete, mee gewonnen. En dan de boot nachtklaar maken. En weer op stellen en naar huis. De volgende dag gingen we een hartig woordje spreken met opa. En lekker drugs (meel) smokkelen. En verder niet echt veel meer gedaan die dag. Volgende dag picknicken, dat was gezellig en nog de bonte avond, daarna DISCO tot 0:00 en een tukje doen. En om 7:00 weer het water op en 12:00 kwamen onze ouders met een boot aanvaren zodat wij konden laten zien wat we geleerd hadden, om 15:00 uur was het afgelopen en gingen we weer naar huis. Ik vond het hele kamp heel leuk en ik zou volgend jaar wel weer willen.

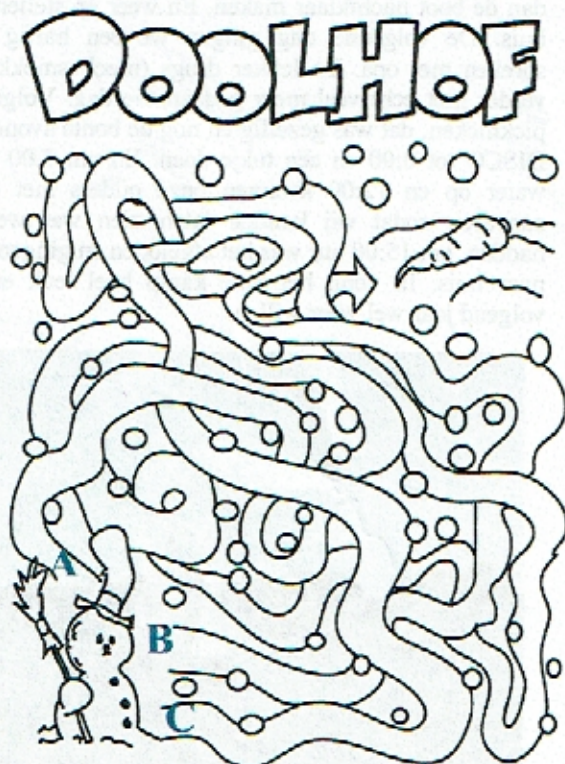
Zoek de 6 verschillen

Trek een lijn van puntje 1 naar 2 naar 3 enz
Welk dier ben ik

Langs welke weg krijgt
de sneeuwpop zijn neus terug.

Ze lijken allemaal op elkaar.
Toch zijn er maar 2 hetzelfde.
Welke konijntjes zijn dat?

